

Pojď si hrát

Helena Vondráčková

Tam, za lesem, v údolí hlubokém
stojí dům, jeho stín volá vás, pojdte sem.
Já tam cestu znám tvými sny dlážděnou,
ukrytou před mámou, v pohádkách zamčenou.

Koukej, koukej, utíkej jak vítr,
koukej, koukej, nesmíš se bát.
Koukej, koukej, čekám tě už dlouho,
koukej, koukej, říkám ti, pojd' si hrát.

Nám vyjde vstříc princezna ze dveří,
přivítá nás i ty, kteří v ni nevěří.
Jí u nohou tiše spí starý drak,
neboj se, nekouše, leží tam jenom tak.

Koukej, koukej, utíkej jak vítr,
koukej, koukej, nesmíš se bát.
Koukej, koukej, čekám tě už dlouho,
koukej, koukej, říkám ti, pojd' si hrát.

Tvým dětským hrám vždycky jen závidím,
tajný kout, něžný plot, přes který nevidím.
Tak bílá křídla mít utkaná z pohádek,
každému z dospělých píрко dám jako lék.

Koukej, koukej, utíkej jak vítr,
koukej, koukej, nesmíš se bát.
Koukej, koukej, čekám tě už dlouho,
koukej, koukej, říkám ti, pojd' si hrát.

Koukej, koukej, čekám tě už dlouho,
koukej, koukej, říkám ti, pojd' si hrát.

Tak už pojd'.